

i det rette Spor, kan hjælpe den frem. Det tror, jeg er det rigtigste at gøre ogsaa i dette Tilfælde, og jeg skal derfor tilraade at stemme imod Dagsordenen og for Lovforslagets videre Fremme.

Oet. Hansen: Det ærede Medlem, der indbragte det Forslag til Dagsorden, hvorved denne Sag skulde endes her i dette Ting, undrede sig over, at Lovforslaget var gaaet, som han sagde, saa lydløst gennem Folketinget, og han undrede sig yderligere over, at det, siden det sidst var her i Lands-tinget, endogsaa var forøget i den Retning, at der ogsaa nu er Tale om Valgbarhed, medens det tidligere var indskrænket til Valgret. Det ærede Medlem syntes oven i Købet at tro, at dette Forslag var udvidet endnu i en anden Henseende, nemlig saaledes, at det ganske i Almindelighed skulde omfatte gift Kvinder, i alt Fald naar hun havde Særindtægt, som hun svarede Skat af. Det sidste er nu aabenbart en Misforstaaelse. Der siges jo udtrykkelig i Lovforslaget, at Valgret og Valgbarhed tilkommer Kvinderne, for saa vidt som de, bortset fra deres Køn, i øvrigt opfylde Lovgivningens Betingelser for kommunal Valgret og Valgbarhed. Men en Betingelse for kommunal Valgret og Valgbarhed turde det vel dog antages at være, at vedkommende er i Besiddelse af Myndighed, af Fuldmyndighed, hvilket en gift Kvinde jo ikke er. Altsaa, i Virkeligheden er dette Lovforslag ganske bestemt og begrænset; det gaar kun ud paa at begære, at Kvinder, som ere myndige, som ere selvstændige, som svare Statter og Afgifter til Kommunen, hvem man altsaa paalægger at svare Skat til Kommunen, ogsaa faa et lille Ord med Hensyn til Raadighed over de kommunale Affærer. Og jeg tror, at det ærede Medlem kunde have sagt sig selv, hvad egentlig Grunden er til, at et saadant bestemt, billigt og retfærdigt Forslag gaar lydløst gennem et Ting som Folketinget, endogsaa i en noget udvidet Stikelse. Sagen er jo simpelthen, som det ærede Medlem vil forstaa, den, at Ideerne vokse, de komme frem med større og større Kraft; i Virkeligheden er det Spørgsmaal, som her ligger for, et udebatteret Spørgsmaal, ikke her til Lands alene, men i alle Lande. Der er ingen, der tvivler om, at man i civiliserede Lande maa indrømme Kvinderne i alt Fald en begrænset Valgret, navnlig i kommunale Sager. Derfor kan jeg saa godt forstaa, at der egentlig ikke er nogen, som har lyst til at debattere dette Spørgsmaal, saa i hvert Tilfælde maa det dog være de

Herrers Sag, der mene, at der er Ulemper forbundne med et saadant Forslag, at paavise dem. Vi, der mene, at Tinget er saa ligefrem, naturligt og berettiget, have sandelig ingen Anledning til at tage os i Begrundelsen af, at et saadant Forslag bør vedtages, men de Herrer, der ville have os til at vedtage en Dagsorden — hvorefter man skal erklære, at det strider, ikke alene mod Samfundets, men ogsaa mod Kvindens egen Interesse, at hun faar denne Rettighed, som vi Mænd have, under de samme Betingelser — have virkelig Bevisbyrden. Derfor var det naturligt, om det ærede Medlem, der fremkom med en saadan Dagsorden igen, virkelig havde givet nogle Grunde for det, han anbefaler Tinget at vedtage. — Men jeg forstaaer meget godt, hvorfor det ærede Medlem ikke giver disse Grunde — der er ikke een Grund, man kan tage i sin Mund, som virkelig er værd at tage i Munden. Det er en Sag, hvor man, som det saa ofte sker, handler efter Følelser og Sympatier. Er man meget konservativ anlagt, har man imod, at Kvinden skal have samme Ret som Manden med Hensyn til kommunal Valgret, og saa stemmer man imod det, men man holder ikke af at komme med sine Grunde. — Jeg tror nu ikke, at dette høje Ting skulde gøre sig det til Bane saaledes uden videre at afvise de store Spørgsmaal, som virkelig bevæge Verden, og dertil regner jeg ogsaa Kvinde-spørgsmaalet. Man kan mene, at der bør gaas langsommere eller hurtigere frem, man kan mene, at man i et vist givet Øjeblik kan fyldestgøre Retfærdighedens Krav med flere eller færre Indrømmelser, men saaledes at sige, at Kravet er stridende imod Samfundets og imod Kvindernes Interesser, tror jeg ikke, man bør indlade sig paa. Jeg siger, dette Ting skal ikke komme i Bane med at staa alle de Spørgsmaal, der bevæge Nutiden, alle de Krav, der komme frem, ned uden en Gang at ville diskutere dem. Det er ikke første Gang, at dette gøres i Lovet af de sidste Aar. I Sjor f. Eks. blev der af mine ærede Sidsmænd (Knudsen og Andersen) rejst det Spørgsmaal, som ogsaa er et stort socialt Spørgsmaal, som drøftes af fornuftige Politikere i andre Lande, om man ikke kunde sætte en vis Begrænsning for Arbejdstiden, men det høje Ting havde ikke noget med det Spørgsmaal at gøre, det blev slaaet ned; der blev vist endogsaa begæret Afslutning af Debatten, saa at de Medlemmer, der ønskede at sige noget for det, ikke fik Lov til at staa Ordet. — For et Par Aar siden kom der et andet stort Spørgsmaal frem, nemlig om Statens og Samfundets Stil-